

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinæ Christianæ

Melanchthon, Philipp

Lipsiæ, 1572

VD16 M 2890

De Primo Praecepto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

quam dicas
noribus in-
cations, in-
xtra. Si-
cundus,
odilem
ammoni-
ter quod
cunquid
communi-
ter ha-
maximis
absolu-
recipit
alludens
rursum
ore vi-
enit am-
ita, & non
ia enim
ra refutat
tionem ex-
cogitau-
ris in me
. Etsi autem
, cum alio
non auto-
ma de re-
dictum ag-
scitur Eu-
& mo-
onficiis ab-
ita decep-
idem fere-
se nolam-
o c tam-
rem pen-
am. Con-
tempnem
policentia
deplora-

spam, & quoq; reum esse fatearis, vt Daniel inquit: Nobis con-
Deinde vocem Euangelij, qua annuntiatur remissio peccato-
rum applicari peras. Et hac voce te ipsum consoleris, & ad fidem
pertinet. Tertio. Hunc morem cogites retinendum esse, vt etiam poste-
scistis lapsos, cum se emendant, a Deo recipi, & ab Ecclesia reci-
pitos esse. Vt ille est autem rudiores ad aliquam generalem
numerationem, iuxta ordinem Decalogi institutam assuefacere. Hæc
dignata prodest non solum eo, quod tanquam catechesis commone-
re recitantes, qui morbi & qui lapsus sint peccata, & qui sint gra-
uitate peccatorum, & quid interficit inter forese iudicium & iudicium
Euangelij de peccatis, sed etiam quia cogit homines seipso confide-
ret & agnosceret suos morbos & lapsus, de quibus multi petentes ab-
solutionem ne cogitant quidem. Quomodo autem potest existere
certitudo, aut dolor aliquis sine mediocri cogitatione de nostris lapsi-
bus, de ira Dei, de peccatis presentibus & æternis? Præterea magna
parvopuli, peccata tantum intelligit illa atrocia delicta esse, quæ
publicis supplicijs puniuntur, de falsa invocatione, de vitijs cordis
sunt nostrum. Assuefaciendi sunt igitur homines ad Decalogram, qui
nihil nisi saepe declarandus & illistrandus est a docentibus, tamen
nihil intelligetur a populo, cum quisq; suam vitam ad illud specu-
la confert, & animaduerit propria errata, Vt:

DE PRIMO PRAECEPTO.

Deberem equidem recte cogitare de Dœo, & firma fide sta-
tue, hunc vnum esse Deum creatorum omnium rerum, & futurum
iudicem omnium hominum, qui se patet fecit dato verbo suo & misso
ratio. Deberem vero timore ei obcedere, & metuere iram eius & iudi-
cium, terra fide eum invocare propter Filium, & diligere eum, & sen-
tire aliquem grati pectoris motum erga Deum. DEBEREM
et magnitudine misericordiarum, quod se nobis patefecit, quod vere
genius humanum, vere vult nos saluos fieri. Deberem Filij be-
neficiorum moueri, quod pro nobis passus est, quod dedit Euangelium,
quod promisit Spiritum sanctum gubernatorem & vitam æternam.

Sed hoc omnia leuius mouent animum meum, quam debebat
semper sati timeo, saepe dubito, & quadam perpetua dubitatione,
figilius peto bona a Dœo, frigidius intuoco, confido interim rebus
presentibus, & quoq; præsidia vita, neglecto ordine quem Deus præ-
cipit. Sæpe etiam falsa invocatione errans offendit Deum, invocaui
bonos mortuos, putau magis ad hanc statuam inuocandum esse
Deum aut Sanctum, quam alibi. Sæpe nunc quoq; aberro, ne cogitem
a vero Dœo, qui se patefecit per Filium, nec cogitem de Filio, & de
missione. Deniq; non ardeo invocatione, vt oportet.

o

D 2